

Izhaja

vsak petek z datumom prihodnjega dneva.

Dopisi naj se frankujejo in pošiljajo redništvu „Mira“ v Celovec, Pavličeva ulica št. 7.

Osebni pogovor od 10. do 11. ure predpoldne in od 3. do 4. ure popoldne.

Rokopisi se ne vračajo.

Za inzerate se plačuje po 20 vin. od garmond-vrste za vsakokrat.

MIR

Velja:

za celo leto 4 krone.

Denar naj se pošilja točno pod napisom:

**Upravništvo „Mira“
v Celovcu,**

Vetrinjsko obmestje št. 26.

Naročnina naj se plačuje naprej.

Glasilno koroških Slovencev

Leto XXVI.

V Ljubljani, 24. maja 1907.

Štev. 23.

Današnja številka obsega 6 strani

Izid ožjih volitev.

V velikovškem volilnem okraju je dobil naš kandidat g. Florijan Ellersdorfer 1897 glasov (pri glavni volitvi 1547), Nagele 2791 glasov. Izvoljen Nagele.

V celovški okolici: L u k a s (soc. dem.) 1695 glasov, Kirschner (nem. nac.) 1521. Izvoljen L u k a s.

V rožeškem volilnem okraju: dr. P up o v a c (nem. kršč. soc.) 2390, Kirchmayer (nem. nac.) 2869. Izvoljen Kirchmayer.

V zilskem volilnem okraju: grof K h e v e n h ü l l e r (nem. kršč. soc.) 2276 glasov, dr. W a l d n e r (nem. nac.) 3892. Izvoljen dr. Waldner.

V špitalskem volilnem okraju: dr. S t e i n w e n d e r (nem. nac.) 3606, K r a m p e (nem. kršč. soc.) 120. Izvoljen dr. Steinwender.

Socialni demokrati so v vseh okrajih razun v celovški okolici glasovali za nemškega nacionalca. V celovški okolici so nemški nacionalci prodali svojega lastnega kandidata socialnim demokratom.

Lumparija! Kmete so izdali!

Hud boj, mnogo hujši kakor dne 14. majnika, se je bil v četrtek, dne 23. majnika skoraj povsod, kjer bivajo Slovenci na Koroškem — edini slovenski volilni okraj je ostal izven boja, ker si je priboril že dne 14. majnika svojo krasno zmago.

Hud boj je bil pri ožjih volitvah in v tem hudem boju si koroški Slovenci niso priborili onega, kar so nameravali, a vzlic temu smemo reči, da nam je boj na dan ožjih volitev ipak prinesel z m a g o, katera je vredna vsega upoštevjanja:

V velikovškem volilnem okraju je slovenski kandidat Ellersdorfer ostal v manjšini, ali kako borna, kako revna je večina, ki jo je dobil njegov protikandidat Nagele s pomočjo socialnih demokratov. Pri volitvah dne 14. majnika je imel Ellersdorfer 1547 glasov, kateri so narasli pri ožjih volitvah na 1897, torej za 350, dočim je Nagele dobil vključno s socialno-demokratskim glasovom le 2791 glasov, dasiravno je bilo pri glavni volitvi oddanih skupaj 3162 nemškonacionalnih in socialnodemokratskih glasov. Število Ellersdorferjevih glasov je torej narastlo za samo toliko, kolikor je padlo število nasprotnih zaveznikov. Poleg tega pa je še posebno treba poudariti, da je velikovski sodni okraj, po svojem prebivalstvu slovenski, naravnost sijajno manifestiral svoje slovenstvo — Ellersdorfer je dobil v tem okraju 1434 glasov (pri glavni volitvi 1197), dočim je Nagele dobil samo 954 glasov. In to je ravno z m a g a, katera nam skoraj popolnoma nadomesti Nagelevo izvolitev. Nagele je bil izvoljen sedaj in nikoli več! Izid voli-

tev v velikovškem sodnem okraju nam je poročstvo zato! Nagele — drugi Seifriz!

In še eno sijajno zmago smo si priborili pri ožjih volitvah v celovški okolici, kjer so nemški nacionalci — celovška vodilna gospoda — storili največjo lumparijo, katero more storiti politično vodstvo, ker so izdali svoje g a l a s t n e g a kandidata, svojelastne volilce, celivolilni okraj proti volji volilcev socialnim demokratom.

Ožja volitev se je vršila med nemškim nacionalcem Kirschnerjem in socialnim demokratom Lukasom. Kirschner je dobil pri glavni volitvi 1899 glasov, Lukas pa 1414.

In vzlic temu, da je imel Kirschner že tu nad 400 glasov večine, so ga prisilili celovški „prijatelji kmetške galudstva“, da je pisal zaupnikom v volilnem okraju, da se ne poteguje za izvolitev, češ, da ne more biti izvoljen, oziroma da noče biti izvoljen s slovenskim glasovi. Ali ni to očitvidno sleparjenje volilcev?! 400 glasov večine nad nasprotnim kandidatom, in prisiljen, prepustiti mandat nasprotniku, ki je naravnost sovražnik večine volilcev v okraju, k m e t a. — Nemški nacionalci so naravnost prodali kmeta Kirschnerja socialno-demokratskemu, za poslanstvo popolnoma nezmožnemu „šlosarskemu kselu“, sedaj — „šribarju“, tisti stranki, ki po svojih lastnih besedah hoče pogin kmeta! Svojim lastnim pristašem je nemško-nacionalno vodstvo zapovedalo, da naj se ne udeleževolitive, samo da bi bil izvoljen socialni demokrat.

PODLISTEK.

Kandidatske radosti.

Angleški spisal Mark Twain.

Pred nekaj meseci so me postavili v veliki državi Novi Jork pri volitvi guvernerja independenti za kandidata. Moja nasprotnika sta bila Mr. John T. Smith in Mr. Blank J. Blank. V enem oziru, to čutim, sem ta dva gospoda daleč nadkriljeval, in to je bilo — pošten značaj. Iz časopisov je bilo lahko razvideti, da je že zdavnaj minil čas, ako sta sploh kedaj vedela, kaj se pravi imeti dobro ime. Javno je bilo znano, da sta se v zadnjih letih sprijaznila s sramotnimi zločini vsake vrste. V istem trenutku pa, ko sem se hvalil s svojo večjo vrednostjo in sem se je na tihem veselil, je neki mlakužasti podliv skalil globočino moje sreče, in to je bila misel, da bom slišal svoje ime vlačiti semtertja v najožji zvezi z imeni takih ljudi. To me je vznemirjalo vedno bolj in bolj. — Končno sem zategadelj pisal svoji babici. Njen odgovor je bil hiter in oster. Pisala je: „Celo svoje življenje nisi storil niti ene stvari, katere bi se moral sramovati — niti ene. Poglej časopise, — oglej si jih in pomni, kakšne vrste človeka sta gospoda Smith in Blank, in potem se vprašaj, ali se ti ljubi, ponižati se do njunega stališča in ž njima stopiti v javno tekmo.“

Ravno tako, kakor sem si jaz sam mislil! To noč nisem zatislil očesa. Toda, ko sem vse preudaril, nisem mogel odstopiti. Bil sem izvoljen bojevnik in sem moral v boj. Ko sem se pri zajutreku mimogrede ozrl po časnikih, naletel sem na sledeči članek in reči prej nisem tako zelo osupnil. moram, da še nikdar „Kriva prisega. — Morebiti bo gospod Mark Twain blagovolil sedaj, ko stoji pred ljud-

stvom kot kandidat za guvernersko mesto, pojasniti, kako se je zgodilo, da se mu je leta 1863 v Vakavaku v Kohinkini s štiridesetimi pričami dokazala kriva prisega, katero je storil, da je oropal neko ubogo vdovo domačinko in njeno ubogo družino za neko slabo bananovo polje, edino njeno hrano in podporo v njeni zapuščenosti in obupanosti. Gospod Twain je sebi in velikemu narodu, za katerega glasove se poteguje, dolžan pojasniti to stvar. — Ali bo storil to?“

Otrpnil sem samega začudenja! Taka grozna, brezsrčna obdolžitev. Kohinkina niti videl nisem nikdar! O Vakavaku nisem nikdar niti slišal! Bananovega polja nisem znal ločiti od kengurija! — Nisem vedel, kaj bi storil; bil sem popolnoma potr in nisem si znal pomagati. Dan je potekel, ne da bi bil kaj storil. Drugo jutro je priobčil isti časopis sledeče — nič več —:

„Značilno. — Pomni naj se, da Mr. Twain o kohinkinski krivi prisegi pomembno molči.“

(NB! V celem nadaljnjem volilnem boju me ta list ni imenoval drugače kakor „nesramni kripoprisežnik Twain“.)

Potem je prišla „Gazeta“ s sledečim: „Prosimo odgovora. — Ali bo novi kandidat za guvernersko mesto tako dober in gotovim svojim sodržavljanom pojasnil, kako je bilo, da so njegovi hišni sosedje v Montani od časa do časa pogrešili male dragocenosti, dokler niso bili prisiljeni, ker so se te stvari našle neizpremenljivo vedno le pri osebi gospoda Twaina ali v njegovi „skrinji“ (časniški papir, v katerega je zavijal svoje premoženje), da so mu v njegovo lastno korist dali dober nauk, da so ga torej namazali s katranom in povaljali po perju ter mu potem svetovali, da naj odslej pusti na kraju, kjer je bival navadno, prazen prostor. — Ali bo to storil?“

Ali je mogoče izbranejši zblonostji, kakor to? Svoj živ dan še nisem bil v Montani.

(Po tem je govoril ta list redno o meni le kot o „Twainu, montanskem tatu“.)

Začel sem s strahom in trepetom jemati v roke časopise — nekako tako, kakor bi kdo vzdigoval posteljno pokrivalo, pod katerim sluti kačo klopotačo. Nekega dne zagledam — sledeče:

„Pribita laž! — Po izpovedbah zapriseženih prlč Mihaela O' Flanagan iz Five-Pointa, potem Mr. Snuba Rafferta in Mr. Catta Mulligana iz Water-Streeta je dokazano, da je Mr. Mark Twainova nesramna trditev, da je bil pokojni ded našega plemenitega prvaka Blanka J. Blanka zaradi cestnega ropu obešen, podla, iz trte izvita laž, na kateri tudi ni niti pičice resnice. Za poštene ljudi je pač to žalostna prikazen, da se v dosego političnih uspehov uporabljajo taka nesramna sredstva, kakor mrtve v grobu napadati in njihova dobra imena vlačiti v blato. Ako pomislimo na žalost, ki jo mora povzročiti taka podla nesramnost nedolžnim sorodnikom in prijateljem umrlega, se nas skoraj pollaščuje skušnjava, da bi pozvali ogorčeno in razžaljeno občinstvo na sumarično in nepostavno kaznen nad obrekovalcem. Toda ne! Prepustimo ga mukam njegove lastne pekoče vesti. (Seveda, ako bi strast nadvladala in bi množica v slepi besnosti napadla obrekovalca, je popolnoma jasno, da ne bi bilo porote, ki bi storilce krivim spoznala, niti sodišča, ki bi jih moglo — kaznovati.)“

Pomembni končni stavek je imel za posledico, da sem sledečo noč kar najhitrejške skočil iz postelje in skozi vadvna vrata, medtem ko je „ogorčeno in razžaljeno občinstvo“ spredaj hrumelo, ko je prišlo, v upravičeni ogorčenosti pohitvo in okna razbilo, in ko je odhajalo, vzelo toliko stvari seboj, kolikor jih je moglo vleči. In

Naročajte edini koroški slovenski list „Mir“!

Take, res kravje kupčije s kmetiskim prebivalstvom celovške okolice, s takim izdajstvom kmetškega stanu se nikakor ni moglo strinjati vodstvo koroških Slovencev. Bodisi že kmet tega ali onega političnega prepričanja, iste potrebe ima eden kakor drugi, nikakor pa ni zato, da bi se pometalo z njim, kakor je to storila nemško-nacionalna stranka, da bi se ga prodajalo kakor neumno živino! Zato pa je tudi slovensko politično vodstvo zastavilo vse svoje moči, da se izvoli kmet Kirschner, katerega je zavržla njegova lastna stranka. 1297 glasov je dobil pri glavni volitvi slovenski kandidat monsignor Podgorc, pri ožji volitvi je dobil Kirschner 1521 glasov, in ti glasovi so skoraj do zadnjega naši glasovi! Samo 175 glasov še, in od nemških nacionalcev zavrnjeni kandidati kmetov bi bil izvoljen, tako da je po sramotnem mešetarjenju celovških nemško-nacionalnih magnatov izdano in prodano kmetstvo prebivalstva celega volilnega okraja svojemu najzagrizenejšemu sovražniku — socialnemu demokratu!

Mi smo storili svojo polno dolžnost, mi smo ponosni na svoje delo, na svojo sijajno moralčno zmago, vi, kmetje celovškega okraja pa veste, kje imate svoje prijatelje, kje pa sovražnike!

Koroške novice.

Vabilo na koncert, ki ga priredi pevski zbor „Narodne čitalnice“ v Škofji Loki pod geslom Koroška narodna pesem dne 26. majnika 1907 v salonu gosp. Kunstelja v Radovljici. Vspored: 1. Dr. G. Ipavic: „Pozdrav“, mešan zbor. 2. a) „Tička je zaprta bila“, b) „Pojdem v rute, tam čez je mraz“, c) „Jaz in moj glažek se rada imava“, d) „K oknu pridem, gor pokličem“, e) „Ura dvanajst je odbila“, f) „Lušno je to na deželi, moja hišca na ravnem stoji“, g) „Glej čez jezero, gor čez gmajnico. Mešani zbori iz Rožne doline. 3. a) „Vse te luštne ljite moje so rajžale po Drave“, b) „Pa že solnčice sijaje“. Moška zbor iz Rožne doline. c) „Beli dan že gori poka“, d) „Obični raj“, e) „Sem bil včeraj na semnje“. Moški zbori iz Ziljske doline. 4. a) „Ta vinska trtica to vince rodi“, b) „Jaz mam pa konjčca belega“, c) „Spov ptice pojo, spov rožce cveto“, d) „Sem mislil, sem žinjal, sem žalosten stal“. Mešani zbori iz Rožne doline. e) „Kukovca mi nosi list“, f) „Sva z ljubco na jarmak hodila“, g) „Jaz pa no šišico mam“, h) „Ribce po murjici plavajo“. Mešani zbori iz Ziljske doline. 5. A. Nedved: „Nazaj v planinski raj“, mešan zbor. Začetek točno ob pol 6. uri

popoldne. Vstopnina znaša 60 v. — Ker je čisti dohodek namenjen „Gospodinjski šoli“ pri sv. Jakobu v Rožni dolini, se preplačila hvaležno sprejmejo. K obilni udeležbi vabi uljudno Odbor.

Vse te narodne koroške pesmi je nabral in harmoniziral v narodnem duhu gosp. Oskar Dev, c. kr. sodni adjunkt v Škofji Loki, ki je tudi pevodnja tega pevskega zbora. Pesmi so že do mala pozabljene, mlajši rod jih ne popeva in je hvaležno delo, da so se pozabljivosti otele. Ker je čisti donesek koncerta namenjen „Gospodinjski šoli pri sv. Jakobu“, je naša dolžnost, da pohitimo k tej prireditvi, za katero vlada po vsem Gorenjskem veliko zanimanje.

Čehi o koroških Slovencih. Kako se tudi naši severni bratje zanimajo za nas zatirane Korošce, dokazuje nam to, da so takoj po volitvah prinesli češki listi krilato novico, da je na Koroškem zmagal naš vrli Grafenauer. Največji češki list, „Narodni Listy“ so prinesli sledeči dopis iz Koroškega: Včerajšnje volitve so vzbudile po celi zemlji ogromno presenečenje. Oni, ki so hoteli s satanskim namenom politično uničiti koroške Slovence, posebno nemški nacionalci, doživeli so veliko prevaro. Vseh deset koroških mandatov so hoteli zase pridobiti, dobili pa so jih pri prvi volitvi vsepovsod samo dva. Volilne borbe so se udeležile povsod štiri stranke. V labudski dolini zmagali so krščanski socialci, rožna dolina je pripadla Slovincem, najponosnejša trdnjava nemških nacionalcev. Beljak, je padel s podporo Slovencev v roke socialnih demokratov. V drugih okrajih odločijo pri ožjih volitvah glasovi Slovencev. Slovenski kandidat Grafenauer je dobil 1109 večine. Z navdušeno radostjo se je sprejela novica iz velikovškega okraja. Slovenec Ellersdorfer pride v ožjo volitev z nemškim nacionalcem Nagelom Koroški Slovenci, ktere se je imelo za politično mrtve, bodo torej mogoče imeli dva poslanca. Zadoščenje radi tega je tem večje, ker so Slovenci z lastno silo brez tuje pomoči v boju častno obstali. Med Slovenci vlada ogromno navdušenje. Podali so nepričakovani dokaz svoje sposobnosti in narodne zavednosti. — Veliko delo probujenja Korošcev prinaša sadove. Največje zasluge za to delo pridobil si je voditelj koroških Slovencev, dr. Janko Brejc, odvetnik v Celovcu, kateri je duša vsega gibanja in na katerem hvaležno počiva oko vsakega odkritosrčnega prijatelja Slovencev. Na zdar! — Tako sodi o nas največji list češki. Koroški Slovenci, oči vseh Slovanov so obrnjene na nas in zasledujejo z veseljem naše čilo gibanje! Naprej tedaj!

V Podljubelju so v noči od sobote na binokotno nedeljo pri trgovcu Smoleju vdrti tatovi. V prodajalnici so s „krampi“ iztrgali križe in od-

nesli okrog 80 K denarja, salame, klobase, svilnate rute in kravate, srajce in precej klopčičev volne. Tudi trgovsko knjigo so odnesli. En kramp so pustili ležati pri hiši, drugi pa je ležal kakih 200 korakov v strani. Sum leti na laške delavce, ki jih je zdaj na stotine v bližini, izključeno pa seveda ni, da ne bi kak zašnopani baraba stegnili roke po Francinih klobasah in denarju. Delali so tako tiho, da jih še pes ni slišal, ki je ležal zraven v kuhinji.

Podgora. Vsak večji gospodar ima svoj vodovod v hišo. Manjši pa si pomagajo s tem, da nabijejo pipe v vodovode, ki vodijo k večjim posestnikom. Najbolj na slabem je železniška postaja. Tam ni studenca, ne vodovoda, še celo žlebov ni na strehi, da bi se za vrt kaj vode nabralo. Do zdaj je bil g. Oblasser tako plemenit, da je iz lastnega nagiba oskrboval postajo s potrebno vodo. Kako bo za naprej, se ne ve. Podgorsko vodo bi radi speljali v Goriče v grad, potem pa ni majhna nevarnost, da zmanjka v vasi vode in bi veliki posestniki, kakor Spotič, Adam, Špeh i. t. d. še morebiti v Goriče morali živino na vodo goniti. Tako torej ne gre. Postaja pa vsekakor mora imeti vodo. Zato pa se je nekje sklenilo, da se vzame Spotiču, napelje na štacijon in od tam šele bi jo njen pravi gospodar dobil nazaj. Kako so ravno na Spotiča in njegovo vodo prišli, je res malo čudno, ko ima vendar ta gospod razun dveh drugih največ živine in najbolj potrebuje vodo. Razume se torej, da se brani, in prav ima, da se postavlja za svoje pravice. Če hočejo imeti vodo, pa naj Struharčino napeljejo, ta je prosta, te nihče ne pogreša in pomagano bo vsem in najmanj košta.

Smarjeta v Rožu. (Volitve. — Nesreča. — Samomor.) Volilni boj je zdaj končan. Naša občina, katero so imeli prej nasprotniki za eno najtrdnjših nemških postojank, je pokazala zdaj svoje pravo lice v največji strah in osramočenje naših posilincev. Čeravno so delali z vsemi dopustljivimi in nedopustljivimi sredstvi, vjeli so na svoje limanice od 220 volilnih udeležencev, samo 32 glasov. Omeniti je treba kočuškega gospoda „fošnarja“ Rezmana, ki je letal okolu kmetov po kraju, kjer je prav dobro znan, ter jih nagovarjal za nemško-nacionalnega kandidata in pretil češ: farji vam bodo še hiše vzeli, če volite Grafenauerja, — toda kmetje so ostali trdno pri svojem prepričanju. Ko se je izvedelo za tako sijajno zmago, zavladalo je občno veselje med tukajšnjim prebivalstvom. Pokazali pa smo to radost tudi javno; razobesili smo zastave in streljali z možnarji. Živel naš državnozborni poslanec! — Dne 19. t. m. to je na binkošti zjutraj ob eni uri je pogorelo pri p. d. Pavhu, posestniku v Dolih, celo poslopje do tal; najhujše pa je, da je ostala v ognju tudi 12letna hčerka; imela je pač strašno

pri vsem tem morem položiti roko na sv. pismo in reči, da nisem nikdar obrekoval deda gospoda Blanka, da, še več, da do onega dneva nisem nikdar slišal, niti govoril o njem.

(Mimogrede naj omenim, da me je odtlej zgoraj citirani časopis tituliral vedno le „Twain, skrunilec mrličev“.)

Prihodnja časniška vest, ki je obrnila mojo pozornost nase, je bila sledeča:

„Čeden kandidat! — Mr. Mark Twain, ki bi bil moral imeti na velikem včerajšnjem ljudskem shodu independentov tako uničujoč govor, ni prišel ob napovedanem času. Brzojavka njegovega zdravnika je sporočila, da so ga splašeni konji povozili in da ima nogo na dveh krajih zlomljeno. Bolnik trpi hude bolečine itd., itd., in še veliko enakih sleparij. In independenti so se trudili na vso moč, da so ta piškavi izgovor smatrali za resnico in se delali, kakor ne bi imeli pojma o pravem vzroku, vsled katerega je izostalo ono zanikno bičje, katero imenujejo svojega zastavonošo. Sinoči so videlinekega gotovega človeka živinsko pijanega omahovati v Mr. Twainovo hišo. Zapovedujoča dolžnost independentov je, dokazati, da ta poživljeni patron ni bil Mark Twain sam. Končno jih le imamo. To je slučaj, kateremu se ne morejo izogniti. Gromče vprašujegljudstva: „Kdo je bil ta človek?“

Prvi trenutek je bilo nevrjetno, čisto nevrjetno, da je res moje ime, ki se je spravljal v zvezo s tem grdim sumničjem. Tri dolga letasa minila, odkar že nisem pokusil niti vina, nitipiva niti kakega likerja.

(Značilno je za učinek navade, ako povem, da sem ostal popolnoma hladan, ko je prihodnja številka tega lista poročala o „delirium-tremens-Twaina“ — dasiravno sem vedel, da me bo list z enolično vstrajnostjo imenoval do konca tako.)

V tem času so začela tvoriti brezimna pisma velik del moje pošte. Navadno je bila sledeča oblika: „Kaku je blu vendr s tista stara ženska, k je vbogejme prosila, pa ste ja nabil!“

Pol Pry.“

Ali pa tudi tako-le:

„Vi ste storili stvari, za katere nihče ne ve, razun mene. Svetujem Vam, spustite par dolarjev, če ne, bodete v časopisju čuli o

Handiju Andiju.

Takole pač, na tak način. Nadaljeval bi lahko, da bi bilo bralcu preveč.

Kmalu na to mi je najodličnejši list republikancev „dokazal“ podkupljivost „na debelo“, in vodilno glasilo demokratov je „pribilo“ otežujoči slučaj, češ da sem si hotel kupiti nekaznjenost.

(Ob tej priliki sem dobil dve nadaljni imeni „Twain, skopi podkupljenec“ in „Twain, gnusni podkupovalec uradnikov“.)

Tedaj je postal klic po „odgovoru“ na vse te strašne obtožbe, ki so jih dvignili proti meni, tako mogočen, da so uradniki in voditelji moje stranke izjavili, da bi daljše molčanje pomenilo moj političen pogin. Kakor da bi hotelo njihov poziv še bolj poudariti, je izšlo že takoj prihodnji dan v nekem časopisu sledeče:

„Poglejte ga človeka! — Kandidat independentov še vedno molči. Ker se ne upa govoriti. Vse proti njemu naperjene obtožbe so popolnoma dokazane, in potrjuje jih zopet in zopet njegov lastni, tako jasno govoreči molk, da so mu vse krivde za vse čase jasno dokazane. Poglejte vašega kandidata, vi independenti! Poglejte nesramnega krivoprisežnika! Montanskega tatu! Skrunilca mrličev. Oglejte si Vaš utelešeni delirium tremens! Vašega skopega podkupljenca! Vašega gnusnega podkupovalca uradnikov! Oglejte si ga — presodite ga prav — in potem recite

sami, ali morete oddati vaše glasove človeku, ki si je s svojimi ostudnimi zločini zaslužil tako žalostno vrsto priimkov in se ne upa odpreti ust, da bi utajil le en zločin!“

Nikakor se mi ni bilo mogoče odkrižati teh napadov, in zato sem se globoko ponižan odločil, da „odgovorim“ na kopico neosnovanih obtožb in nizkotnih, zlobnih laži. Ali nisem prišel do konca, kajti že prihodnje jutro je prišel neki list z novo nesramnostjo, novo podlostjo in me je resno obdolžil, da sem požgal neko norišnico s stanovalcii vred, ker mi je zapirala razgled iz moje hiše.

To mi je zadalo grozen strah.

Potem je prišla obdolžitev, da sem zastrupil svojega strica, da bi se polastil njegovega premoženja, in nujni poziv, da naj se odpre njegov grob. To me je prignalo skoraj do blaznosti.

Potem so me obdolžili, da sem kot predstojnik zavoda za najdenice poveril pripravljanje hrane brezobnim in nespособnim starim sorodnikom.

Začel sem omahovati — omahovati.

In nazadnje kot vredni in primerni venec nesramne gonje, ki jo je uprizorilo strankarsko sovraštvo proti meni, so naučili devet majhnih, komaj kobacajočih otrok vseh mogočih barv in stopenj razcapanosti, da so se pri nekem ljudskem shodu zapodili na govorniški oder, objeli moje noge in klicali „papa!“

Odnehal sem. Snel sem svojo zastavo in se udal. Nisem bil kos zahtevam volitve governerja v državi Novi Jork in zato sem umaknil svojo kandidaturo in sem podpisal z britkim srcem svojo izjavo: udani, nek daj pošten mož, toda s e d a j

Mark Twain,

n. k., m. t., s. m., d. t., s. p. in g. p. u.

gospod Hey ne bil postal oskrbnik. Globoko se je moral Seifriz pač ponižati pred omenjenim gospodom, da si je priberačil zoneške glasove. Ta oskrbnik hoče zdaj našim možem nekaj groziti. Opominjamo ga, naj bode lepo miren, sicer mu bodedo preskrbeli ričeta. Že kot predsednik volilne komisije je ta gospod postopal nepostavno. Obveščeval je namreč Seifrizove agitatorje na podlagi volilnega imenika, kateri volilci še niso volili in bi se jih morda dalo s kako obljubo ali pa grožnjo še priritati na volišče. In to njegovo delo ni bilo brez uspeha. Gospoda kneza Rosenberga, katerega poznamo kot pravičnega moža, pa opozarjamo na delovanje tega oskrbnika.

Iz dobrolske okolice. Vseposod nabiti lepaki naznanjali so, da se vrši „Eine grosse Wählerversammlung“ v Sinčivasi pri Leitgebu. Predstaviti bi se imel „rajni“ Seifric svojim volilcem, in potrudil se je tudi znani pisatelj ptujske giftne krote in osrečil s svojim obiskom naše uboge zapuščene nemčurske sroteje. „Veliki volilni shod“ je štel nekaj nad sto ljudi, med temi okrog 30 našincev! Iz Dobrlevasi je bilo kakih 15 oseb (!) nekaj učiteljstva in druga „burger-nija!“ Ali začnimo z dnevnim redom! Otvoril je shod notar Švarcl iz Dobrlevasi ter razvijal program njihove stranke (seveda v slovenskem jeziku!) katera ima menda namen boriti se proti klerikalizmu, žalostnim srcem je tudi omenjal, da bi se imel predstaviti gospod kandidat Sajfric, pa je ravno zadnji čas obolel (o joj) ter ni mogel priti. Nato se je volilo predsedstvo shoda. Izvolil ga je notar kar sam, ne da bi koga vprašal. Predsedoval je naš župan Vesel iz Bukovja (častitamo!), za zapisnikarja pa je bil učitelj Koch iz Št. Kocijana. Na to se je podelila beseda učitelju Martinjaku. Ta je v precej dolgem klobasarnju — drugače res ne moremo imenovati takega govora — nagromadil zbranim poslušalcem „izvrstno havžvanje“ naših deželnih poslancev, med tem pa je vseeno povedal, da potrebuje deželni zbor 200.000 več kakor pred 16. leti. Hvalil je zopet dobro „havžvanje“ naše deželne zavarovalnice, ktera ima že menda nekaj tisoč profita!! Tudi cesta ob Vrbskem jezeru je zelo „potrebna“ bila, ker so tam štiri občine, ki jo potrebujejo i. t. d. i. t. d. Ni pa ta gospod povedal o oni zadevi z ravnateljem Hanelom, da dežela novi zavarovalnici vsako leto več doklada, in o dolgu celovškega mesta, o davku na vino in mošt! Pač pa je udrihal po „ta črnih,“ posebno se je jezil na poslanca Weissa in na našega vrlega Grafenauerja. Ti ljudje delajo baje samo zgago. Sicer cel govor ni imel nobenega temelja in govorniku se je na obrazu videlo, da nima mirne vesti. Kjer je udrihal po klerikalcih, tam je še šlo, če se je pa lotil kaj gospodarskega, pa je tičal in tičal in ni mogel nikamor. Zdaj se dvigne še Korlček. Ta pa že ta! Povedal nam je, da smo „meli dojsiti.“ Njegov govor ni bil drugzega kakor napadi. V govoru je napadal vlado, razne osebe, ki njemu niso „po furmi“, list „Mir“ mu leži v želodcu kar počez, ljudje kakor Grafenauer, dr. Brejc, msgr. Podgorc, Ekar i. t. d. so mu pravi trni, ki mu tičijo ne samo v peti ampak v želodcu. Obljuboval je v „imenu“ Sajfrica vse to, kar je obljubil že g. državni poslanec Grafenauer. Dobro, da Sajfricu ne bo treba tega izpolniti, kar je Linhart obljubil! Nato je še notar „ana mut toln“ prebral neko resolucijo, in brzojavko na Sajfrica, kjer mu želijo vsi zbrani, da bi ozdravel in mogel postati naš državni poslanec, in — konec je bil. Ker imajo nemčurji še dosti dobre želodce, ni postalo nobenemu slabo.

Dobrlavas. Na binškošni ponedeljek popoldne smo spremljali k večnemu počitku vsem dobro znanega Pintarjevega očeta iz Dobrlevasi. Bil je mož stare korenine, pobožen kristjan, vzgled celi soseski, od vseh ljubljen, od vseh spoštovan. Naši farni cerkvi je bil rajnik, dolga leta vestni cerkveni ključar. Naj počiva v miru!

Jezerko. Dovolite, da Vam tudi iz naše občine poročam o državnozborni volitvi dne 14. maja. Naši volilci so začeli že ob 7. uri lepo mirno, toda s svetlim navdušenjem na kraj volišča prihajati, tako da so bili ob 9. uri večinoma že vsi na volišču zbrani. Bilo je zelo ganljivo, ko smo videli stare može po 80 let, ja nekatere že blizu 90 let stare ob palici prihajati. Nekateri so se morali zaradi boleznin in onemoglosti tudi pripeljati, da so storili svojo dolžnost kot pravi kristjani in zavedni narodnjaki. Volitev se je vršila ob skoro polni udeležitvi, ker le dveh bolnikov ni bilo, izgledno mirno in dostojno. Seveda ni bilo nobenega orožnika na lici mesta, poslali so namreč naše orožnike na dan volitve dva v Železno Kaplo, tretjega pa v Tinje. Pri volitvi je bilo oddanih 169 glasovnic, od katerih se jih je glasilo 168 za našega slovenskega kandidata g. Grafenauerja in le ena za Nemca Seifriza. Pri-

pomniti moram, da je volil tukaj Nemeč, kateri slovenski niti ne ume, in da je najbrže tudi ta Nemcu svoj glas oddal, kar mu nič ne zamerimo. Grdo in izdajalsko pa bi bilo, ko bi se Slovenec tako spozabil in ponižal, da bi izdajalsko Nemca volil.

Jezerko. (Volitve.) Če si, dragi čitatelj „Mira“, pregledoval za poslanca Grafenauerja oddano število glasov, si pač spoznal, da je bila udeležba naravnost velikanska. Nektere občine stojijo tukaj res kot svetle zvezde in med temi je tudi je z e r s k a. Od 185 volivcev udeležilo se je volitve 169, od katerih je padlo na Grafenauerja 168, na Seifriza 1 glas in sicer od pristnega Nemca, tako da je slovenski značaj te občine neomadeževan. Zakaj jih še ni bilo več, izvedel sem ob priliki mojega potovanja skozi krasno dolino. Od ostalih 16 volilcev jih je 15 delavcev, nahajajočih se slučajno na Tirolskem, in zavedni Jezerjani so tudi za te imeli pripravljen denar, da bi v sili prišli tudi ti voliti celo s Tirolskega na Jezerko. Domačinov izostal je tedaj pravzaprav le eden in potemtakem se more reči, da je bila udeležba skoraj 100%, tedaj največja. Pač s l a v a i n č a s t t a k o z a v e d n i m v o l i l c e m, v r l i m J e z e r j a n o m! Velikanska je bila tudi udeležba v občini Beli, kjer je dobil Grafenauer 481 glasov. To je ogromno število, če se pomisli, da so posamezni volilci jako oddaljeni od volišča. Tako so se vrli prebivalci Kort, odkoder je pet ur do Kaple hoda, udeležili vsi volitve, razun enega, ki vsled boleznin ni mogel. Niso se ustrašili hudega, nevarnega pota še deloma po snegu, samo da so storili svojo dolžnost. Da, dragi naš Grafenauer, takšne čete stojijo za Teboj, junaki, ki so pripravljeno iti za Te vedno z glasovnico v roki v boj, ker vedo, da stvar, za katero se bojujejo, je sveta in pravična. Živio zavedni volilci, živio Grafenauer!

Št. Peter pri Velikovcu. (Nagele in njegova vest.) Dragi čitatelji „Mira“ kaj neda se še spominjate da je „Mir“ priobčil vest o 5000 K, ki jih je Nagele dobil od vlade za popravo ceste proti Vacelni vesi. In glej, kako je zadela ta vest velikovškega prajerja! Seveda če pes zalaja, zajc pa zbeži. Tako se je zgodilo tudi tistemu, ki je na shodu v Št. Petru razsajal, kakor bi se mu v glavi zmešalo, in kateri je med drugimi „prijčniki“ tudi izrekel besede: „die verfluchte Slovenen“ (ti prokleti Slovenci). Ko je gospod Nagele čital „Mir“, je letel gotovo na vso moč omenjeno cesto odpirat. Ta cesta je bila namreč zaklenjena že lansko leto in do časa volitve. Zbal se je gotovo, da ne bi prišla njegova „kunšt“ na dan. Prosim gospoda Nageleja, da nam pojasni, zakaj je potem odprl cesto, ko se je ta vest razširila med nami Šentpeterjani. Kaj ne zviti ste pa. Ste si pač gotovo mislili, ako jim cesto odpreš, bojo ti pa vsi Šentpeterčani dali glasove, sicer me pa vlada še lahko prime. Gospod Nagele, s tako zvijačo si niste pridobili niti enega glasu, marveč izgubili ste jih več kakor imate na rokah prstov. Bodi vam pa tudi povedano, da v Št. Petru nismo taki, kakor pa tak pes, ki ne zalaja, ko vidi tatu. Zdaj pa, gospod tovarnar, le hitro na avtomobil ali glavo pobil, in v Celovec k debelemu dr. Metnicu za pomoč. Če pa želite izvedeti še kaj od nas, se pa koj oglasite, mi smo pripravljeni.

Nagelejev agitator.

Djekše. Cenjeni gospod urednik, nekaj vselega imamo danes poročati, kako smo namreč volili. Dolgo, dolgo že so naši nasprotniki neumorno delali, in do zadnjega trenutka se trudili. Tako je naš gostilničar poštar, skrbno pazil na prihajajoče ljudi, da bi jim mogel Nageleta zapisati, in tako je tudi dobil nekaj oseb na svoje limanice, da so si pustili glasovnico izpolniti. Potem so si morali pustiti glasovnico prebrati in tudi prepisati. Vprašamo Vas pa, ali morda za tajnika in za učitelja postava ni veljavna, da je tajnik mogel zaukazati tistemu znanemu Bencelnu, ki je nosil legitimacije in volilne listke okolu, da naj napiše ime šternbirta. In na Binškošti, ko je pod lipo naznanil ožjo volitev, je tudi glasno izrekel nazadnje besede: „Pa volite šternbirta“: Ali je to postavno? Zamolčati tudi ne smem, kako se je gospod nadučitelj obnašal na dan volitve. Kakor po navadi že zjutraj pijan in cel dan zmiraj bolj, ko je izvedel, da so na Djekšah nemški nacelni pošteno pogoreli, je dal svoji jezi duška, da je pred nabitimi plakati za Ellersdorferja skakal, pljuval in jezik in roge kazal, in vse „te črne“ volilce preklinjal: „prokleti črnohljni, kanaliže“ in tako naprej. In iz drugih volilcev si je „kapelico zidal“, pa nas nič ni sram, če je kapelica zidana in turn že stoji, bomo pa Nanteja naprosili da nam bo „zvone žegnal“ in potem lahko vsak dan klenkal s svojim prijateljem alkoholom, ki se

mu vsak dan po žilah vrti. Mi volimo zase, pa po svojem prepričanju. Še tisti je rekel, da ne voli več z vami, ki ste obljubili, da mu boste zato ših plačali. Sicer pa pazite, da se od „črnih“ ne namažete!

Eden izmed „prokletih črnohljnov“.

Vovbre. Gotovo vam je znano, kaj se je v Vovbrah zgodilo, da so namreč Tončka Grila, našega izvrstnega slovenskega mladeniča zagrabili. Stori je to Lenc Lebar, vredni brat vovberskega „šribarja“. Ta šribar je sam nosil legitimacije volilcem v Hudem kraju in je volilcem prigovarjal, da naj Nagelna volijo. Kakor se sliši, nahujskan je bil Lenc Lebar od baronovega „Weisa“, ki je storil še marsikaj drugega z Jožefom Glančnikom, odpadnikom, liberalnim priganjačem, kar bom drugikrat poročal. In s tako družbo voliti? S takšno družbo, ki ima „fortšrit“ zmiraj na jeziku, zna pa le druge zmerjati in pobijati? Kako si predstavljajo ta njih fortšrit, dokazujejo besede enega iz njih sredine, nekega Štefana Durchschlaga, poprej gozdarja pri baronu Helldorfu, zdaj frekventanta gozdarske šole v Celovcu. Tisti vredni pristaš fortšritarjev, ki je že lani čez svetnike v Spekovi gostilni tako govoril, da se ima le g. župniku zahvaliti, da ga ni naznanil in da ni bil kaznovan, tisti je rekel na Djekšah: „Kaj pa s farji! Mi hočemo z našim fortšritom tako daleč vse spraviti, da bi za farje bil vsako leto en mesec „Schießzeit“ (da se jih sme streljati). Boljše bi bilo, da bi kakšen „landwirt“ v cerkvi govoril, kakor pa da bi nas farji hujskali. Jaz že 7 let nisem bil v cerkvi in tudi živim.“ Tako je rekel! Tako, kdaj mislijo si Nagelnovi pristaši „fortšrit“. — Kaj bo na to c. kr. državno pravdnštvo reklo?

Tolsti vrh nad Grebinskim kloštrom. Na dan volitve grem zgodaj v Grebinj, ker sem imel več opravkov pred volitvijo. Kako sem se začudil, ko zagledam na prvem divjem kostanju ob cesti plav nemški volilni oklic in potlej na vsakem drevesu. Nazadnje vidim na čisto belem oklicu — slovensko. Aha, si rečem sam pri sebi: ti si velik Nemeč, gospod šternbirt, ti misliš, da imamo mi Slovenci tako slabe in zabite oči, da bi ne videli na plavem! Mi gorjanci smo pošteni kmetje in pristaši Florijana Ellersdorferja, Nageleta so pa najbrž volili le tisti divji kostanji, kjer so bili njegovi oklici nalepljeni, posebno že zato ker divji hmelj na njih raste, katerega bo Nagele morebiti kedaj rabil. Nageletu tudi ni pomagalo, da mu je bil ptujski smrduh pred volitvijo na razpolago in so ga naslovljali na take ljudi, ki nimajo časa ali navade poštene časopise naročevati in brati. En sam delavec tesar v Mali vasi nad Kloštrom je volil šternbirta, zavoljo tega ker je „tovst“, drugi smo pa volili našega Ellersdorferja.

Smihel nad Pliberkom. Poparjeni naši nemškutarski liberalci so pričakovali zanesljivo, da izvalijo pri volitvi dne 14. majnika kakih 100 sajfričkov v naši občini. Vsa čast jim! Posebno odlikovali so se modrijani ptujske „giftne krote“, tako imenovani „Strpinski kvartet“, kateri se je nekaj pomnožil. Pristopilo je k temu društvu še nekaj piskačev, in da ne pozabim tudi našega modrega, starega očeta s sinovi, ki so rekli, da niso več tako neumni. Pokazali so njih mogočnost in modrost s tem, da so šli daljno pot v Velikovec. Menda so šli vprašati tistega g. Štuka, ali so glasovnice brez pečata dro veljavne. Rekli so, da je to švindl. Poučeni in potolaženi, da zmaga Zajfric dojdejo zopet domov. Dne 14. majnika korakajo skupno na volišče. Penzijenirani godci z mavhami jih spremljajo daleč od vasi naprej z nekim „Zajfricmaršom“. Katarinska gora in Katarinski turn, sta jim že od daleč naprej kimala. Došli v Smihel v volilno sobo jim je kar sapo zaprlo, in tresle so se nekaterim hlače na —. Hipnotizirali so jih gotovo naši volilci v takošni večini. Kmalu so jo popihali proti domu. Zbrali so se, kakor po navadi, kadar imajo kakšno važno sejo, zopet kancliji pri starejšini. Ta, kot predsednik, pa same žalosti ni mogel govoriti, nakar je prevzel predsedništvo smrčeči bas. Prva je bila, da je pozval vse navzoče, vzdigniti se s svojih sedežev, ter zavpiti „Heul Zajfric“. Drugi predlog, stavljen od kapelmojstra, pa je bil ta, da se zahvalijo ptujski „giftni kroti“ za njen trud, ki je bil brez uspeha. Kar so porabili pri shodu v Globasnici, kjer je govoril Zajfricov laufburš, pa sedaj vse šenkajo. Sicer pa, ko bi zmagali, bi poslali gospodu ateju Zajfricu račun, ati vsaj prosili za par fasličkov fraj-bira. — Danes o tem dovolj, prihodnjič več.

Iz Žvabeka. Gospod urednik! Si pač ne morem kaj, da moram poročati, kako nas je nad vse razveselila vest, da je Grafenauer izvoljen, da je sijajno zmagal. Strel topičev s prijaznega Šentjurskega hribca nam je naznanil

smrt. Usmiljena vredni posestnik se priporoča vsem sosedom in drugim dobrotnikom v podporo. — Obesil se je na binkoštno nedeljo popoldne, ko so ljudje šli k blagoslovu, v svoji hiši kajzar Gregor Ogris p. d. Karničnik. Vzrok neznan.

Pridravski.

Kadilnikova kočna na Golici. Kadilnikova kočna na Golici je že otvorena od dne 12. majnika. Slovensko planinsko društvo, je to kočno letos preskrbelo z izbornim provijantom. Nastavilo je za oskrbnika in oskrbnico zelo pripravno zakonsko dvojico, ki kaže, da ima vse potrebne zmožnosti za ta posel. Pripomnimo, da je Golica sedaj na južni strani popolnoma brez snega in da se flora že krasno razvija. — Jedi in pijače ni treba na Golico nositi, ker je v Kadilnikovi koči Slovensko planinsko društvo vsega v izobilju založilo.

Dholica. Veselja nam je srce poskakovalo, ko smo izvedeli, da je gospod Franc Grafenauer izvoljen za državnega poslanca. Vsi dholski Slovenci mu častitamo in upamo, da se bo tudi nas spomnil! Živio Grafenauer!

Dholski Slovenci.

Čujte, čujte, kaj žganje dela! Ob Mariji na Zili so našli na binkoštno nedeljo ležečega v grmovju nekega delavca domačina mrtvega. Obležal je v pijanosti in ker je v noči snežilo, je zmrznil. Smrt v pijanosti — najžalostnejša smrt.

Žabnice-Višarje. V zadnji številki „Mira“ je bila od sv. Višarjev romarjem priporočena pot od Žabnic na sv. Višarje. K temu sledeči pristavek: Pisalec onega članka mogoče še ne pozna prave romarske poti. Že od začetka te stare božje poti je do sedaj zmiral prava Marijina pot le skozi Višarski graben, kjer je veliko boljše in zložnejše hoditi, kakor po oni stezi, ki pelje v nekaterih krajih v strmino, kakor bi lazil po strehi na goro, posebno pa v snegu ali v deževnem vremenu, ko drči, da bi bil človek skoraj v nevarnosti. Tudi so se slišale že pritožbe, da se ljudem le škoda napravlja po senožetih, ker tam ni romarska pot. Kdor je po tej strmi poti enkrat šel, gotovo ne gre drugokrat več. Priporoča se višarskim romarjem le prava pot skozi Višarski graben, katera je vsako leto in je bila tudi letos že popravljena. Je veliko boljše hoditi, akoravno je par minut dalj, je pa zato zložnejše. Tudi ni treba na poti žeje trpeti. Binkoštno soboto je nametlo zopet blizu pol metra novega snega.

Št. Vid v Podjurski dolini. Odločno zavračamo napade Štajercijancev na dičnega našega občine priljubljenega g. župnika. Itak vemo, odkod ti nesramni, čez vse lažnjivi napadi izhajajo. Pride dan, ko bomo obračunali. Bliža se ura, ko jim bomo jezike pristigli. Preč. gosp. župnika pa prosimo, naj se ne ozira na nesramne napade, saj niso ne knofa vredni. V imenu več kmetov

Prunč.

Žitaravas. (Seifrizovi tolovaji zopet na delu.) Ker se zloglasni Miklavčevi rokvnjači dne 5. majnika ob priliki našega volilnega shoda niso mogli izkazati dosti hvaležne Seifrizu za frajbir in drugo, hoteli so to popraviti na dan volitve. Ker pa ta dan ni bilo tukaj več gosp. dr. Brejca ali Grafenauerja, da bi se nalizali njune krvi, lotili so se tukajšnjih rodoljubov. Znositi so se hoteli posebno nad tajnikom našega izobraževalnega društva, mladeničem Rutarjem. Napadli so ga prav po tolovajsko na cesti pred Kajšlnovo gostilno (če se sploh taka hiša more imenovati gostilna, ker taki kraji, kjer se zbirajo take druhalj, imajo druga imena), da jim je moral ubežati v neko zasebno hišo. Ker je bil tudi sedaj lov zastonj, šli so še dalje. Ko so našinci izvedeli o izidu volitve, so zakurili na nekem hribu kake pol ure daleč od Miklavca kres in so tudi nekoliko streljali, radujoč se, da je strta moč te liberalne bande, so jih ti razbojnik zopet napadli s kamenjem in so naše ljudi spremljali do doma s takimi pozdravi. To so junški čini, ako napade 40 enega, ali kadar se v temi iz zasede napadejo mirni ljudje s kamenjem. Sicer tudi tokrat niso mogli pokazati Seifrizu sardove svojega truda, vendar pa zaostaja človeku pero, ko vidi, kaj se vse more narediti iz poštenih slovenskih sinov, kateri vsled slabe družbe izgubijo vero in katerim ugasne vsak čut do svojega naroda. Tebi pa, Seifriz, in vsem naprednjakom se zahvalimo za vaš fortšrit z desetkratnim fej!

Saifricovi plačani tolovaji na delu. Vzradoščeni nad sijajno zmago našega vrliga Grafenauerja zbrali so se nekateri naših mož in fantov v Žitarivasi in Malčapah in so dajali svojemu veselju duška s streljanjem. To priložnost so zo-

pet porabili Seifricovi tolovaji. V varstvu teme in grmovja so se prikradli v Malčape oboroženi z debelim kamenjem. Naenkrat vsula se je na naše može in fante pravcata kamenita ploha. Nekateri naših so bolj, drugi pa manj poškodovani, enega našega fanta pa so morali težko ranjenega zanesti domu. Sramota takim ubijalcem, sramota gospodarju teh ubijalcev — Saifricu. Naš vrli državni poslanec Grafenauer naj pa poskrbi, da vlada vzame županstvo takemu človeku. Ko bi bil Saifric zmagal, bi bila brez dvoma njegova tolovajska tolpa nastopila na najgrši način in bi bila svojo zmago dala čutiti mirnemu prebivalstvu. Ko je bil leta 1905 pri dopolnilni volitvi zmagal Saifric, je pustil skoraj celo noč streljati sebi v čast, in nihče naših ni motil njemu tega veselja. Tudi zdaj so imeli že vse pripravljeno za kolikor mogoče hrupno praznovanje, a ker je propadel, hoče zdaj pa s kruto silo zabraniti, da bi mi ne mogli dati duška svojemu veselju, da je zmagala naša pravična in sveta stvar.

Saifricova agitacija v žitarski občini. Najprej so nas hoteli ugnati s tolovajstvom. A ko so videli, da nas s tem ne morejo ugnati, začeli so okoli posameznih volilcev prositi in groziti. Samooblastno so zapisovali na glasovnice Saifrica. Nekega volilca so s tem spravili k volitvi, da so mu rekli, če ne gre volit, bode kaznovan od okrajnega glavarstva v Velikovcu. Drugim volilcem so dajali z a z n a m o v a n e glasovnice, da bi tako izvedeli kako so volili in se potem zamogli maščevati nad njimi. Posebno si je prizadeval neki agitator — v janki. Razporoka, za katero bi bil nastopil Saifric, je tega agitatorja menda tako navdušila.

Št. Lipš. Na Vnebohod so naši kmetje imeli izreden užitek. Slišali so iz ust našega poslanca Grafenauerja prvič zdrave gospodarske nauke, kakoršnih niso čuli še pri nobenem shodu. To je bilo veselje! Govoril je o kmetu-gospodarju v političnem pomenu. Gosp. dr. Brejca pa je v izvrstnem govoru dvignil našo zavednost do vrhunca. Najbolj nas je vzdignilo, ko je povedal, da smo že zmagali Seifrizu s tem, da ne bomo volili pri Miklavcu. Eden tistih, ki je bil tudi na shodu pri Železniku, je rekel: Kakor je bilo pri Železniku in danes tu, je pa razloček kakor noč in dan. Kaj lepo in jasno je gospod doktor med drugim razlagal posledice razporoke in „proste šole“, natanko pa tudi pojasnil, kaj je „verski zaklad“, da je država le oskrbnica tega cerkvenega denarja in ne prejema duhovniki plače iz davkov kmetov. „Če nam ta dva moža ne pomagata, potem sploh ni treba nikjer pomoči iskati. Tu je bila vsaka beseda jasna in krepka, odkritosrčna, vse verjetno.“ Taka je bila splošna sodba. Prej kaj širokoustni nasprotniki, so jo eni takoj, eni pa od domačih kmetov po shodu ugnani kmalu popihali. Sram jih je bilo, ker so prej naš shod in našega kandidata tako zaničevali. Zdaj bo drugače, ker imamo moža, ki bo može poučil o deželnem in državnem zboru. Neumno kvakanje bo kmalu nehalo. Sploh pa imamo nekaj mož in mladenčev agitatorjev, da je kar veselje. Prišlo bo čisto novo življenje v kraj, nasprotniki bodo utihnil.

Št. Lipš. Z ozirom na št. 20. je treba pojasniti, da je protest zoper volitev pri Miklavcu podpisalo celih 40 mož volilcev samo iz Št. Lipša, Žitajci sopobirali podpise posebej. Odgovor je šentlipški župnik dobil po občinskemu slugi 6. maja, datiran 3.0 aprila. Gospod okrajni glavar je pripoznal, da ni pametno, da se je gostilna določila za volišče, a pisal je, da je premalo časa to spremeniti, pač pa bo skrbel, da bo dosti orožnikov in da se ne bo pri Miklavcu nič točilo. Na koncu je bil še določen rok za priziv na deželno vlado: 14 dni! Ta bi bil seveda brezuspešen, a ni ga bilo treba, skrbeli so Miklavčevi hlapci zato.

Št. Lipš. Na zadnji volitvi v šoli v Žitarivasi je bilo proti prej, ko smo volili še pri Miklavcu, res „čudno komot“, vse mirno kakor v cerkvi, pri spovedi. Vrlemu našemu voditelju dr. Brejcu smo bili iz srca hvaležni. Veliko nam je pomagal. Udeležba pri volitvi pa je bila iz Št. Lipša nepričakovano velika, znamenje, da se je na obeh straneh storilo vse, kar se je moglo. Naših so se kar ustrašili, ker je šela naša vojska čez 70, nasprotniki pa so jih tudi spravili skup morda čez 40. Doma jih je ostalo, če izvzamemo bolnike, komaj 10. Čudil se bo kdo velikemu številu nasprotnikov, kdor pa ve, da sta se na zadnje huda sovražnika Miklavc in žineški oskrbnik sprijaznila, da imamo v Kršnivasi hudega nasprotnika bogatina, da so Zagorjani prijatelji Saifrica in dr. Gresla zaradi lova kot strastni lovci, kdo ve, koliko se je zmerjalo, lagalo, gozilo, kako lazi giftna krota okoli in še sicer dobrim s svojo strupeno sapo omoti ves

um, se ne bo čudil, ampak čudil se bo, da smo še toliko glasov dobili, ko naša stranka vendar tako mirno, tiho dela in nimamo nobenega bogatina n. pr. na svoji strani. Resnica in pravica še pač imata moč do nespačenih src slovenskih, Nemškutarjem je celo prinesla pomoč noč pred zadnjim dnevom iz Dunaja mladega še — ne — profesorja odpadnika. Kako žal mu bo za pot, ko ni nič pomagalo. Če bo s svojo prismojnostjo še dalje mešal, mu bomo prav pošteno posvetili. Spoštovanja more iskati kvečjemu pri nasprotnikih, a samo pri popolnoma izprijenih. Najbolj se je skazala pri nas Bojavas in Plaznica, kakor že prej, prvič vrlo pokazala se je tudi Staravas, v Kršnivasi in v Zagorji pa je precej slabo.

Iz žineške okolice. Bil je pri volitvah v naši občini hud boj. Drugič so se postavili slovenski možje nasproti nemčurškemu nasilstvu, vsemogočnemu Seifrizu, niso sicer zmagali, ali pokazalo se je, da nimajo dilj pred glavo, da so ljudje, ki še spoštujejo svojo slovensko mater in svojega slovenskega očeta. Slava jim! Hvala jim! Obžalovati moramo samo one, ki nimajo toliko močatosti, da bi si upali javno pokazati svoje prepričanje, mislijo pač, da je jank še zmirom premalo. Nasprotniki so napeli vse moči; prišel jim je na pomoč Henrik Legat z Dunaja, da bi vlovil par gimpelnov. Pač pa se je marsikdo čudil, da je ta Nemeč, ko je vendar obče znano, da je bil on in tudi njegov oče Kranjec, ta celo zaveden Slovenec. Da bomo pa tega tička bolj spoznali, ga bo treba malo ogledati. Ko je študiral v Kranju med Slovenci, je bil tudi navdušen Slovenec; in ko je prišel na Dunaj, je bil poln navdušenja za slovenski narod, katero ima vsak pošten slovenski visokošolec v srcu, pa ne samo navdušenje, on je kaj čutil nemčurski pritisk, on je nemčurje sovražil. Pa ne samo za narod je bil goreč, ampak zvest je bil tudi veri, bil je goreč kristjan. Kot tak je seveda vstopil v „Danico“ in marsikateri Šentlipšar je začudeno pogledal na njegov trak čez prsi. V tem času je tudi z besedo branil vero, in marsikdo ga je užalil, ki ni bil tako pobožen kot on. Na slovenski strani je bilo vse prav, tudi so slovenske podpore in posojilo 1000 K na poroštvo Slovencev kaj dobro dišale. Ali časi se spreminjajo in Legat tudi. Na nemški strani so se mu obetale pečene ptice, dobre službe, na slovenski samo skromne podpore — kaj akademična čast, kaj prepričanje, kaj mož-beseda, — Ko so lastovke spet prišle, bil je Legat odpadel, postal je izdajica. Če mu je prej vzkipela jeza pri vsaki nemški besedi, tako mu smrdi zdaj vsaka slovenska. Sedaj hajla po Št. Lipšu okrog in hvali nemčursko dobroto in prigovarja ljudem, naj postanejo tudi taki poštenjaki kot je on. Mi pa si mislimo tr. . . je tr. . . Tudi hvali nemško dobroto, njemu so celo plačali vožnjo z Dunaja in nazaj, da je mogel iti agitirat in volit, ali smola je smola: ni smel. Na dan volitve je že zgodaj zjutraj letal okrog po kmetih in lovil volilce. In kako je šele hajlal, ko so nemčurji dobili slučajno večino v naši občini. Uboge Slovence je bilo kar strah. Sedaj pa vas bomo, vsem slovenskim koroškimi visokošolcem se vzamejo štipendije in podpore in izdajalci jih bodo vživali, sedaj pa hajl — ali uboga duša, prodajali so medvedjo kožo in vsi Seifrizovi podrepniki prej, ko so medveda vjeli, kajti grmenje možnarjev je pozno v noč naznanjevalo, da so medveda vjeli Slovenci, ne pa šentlipški „jagri“. Temna noč se jih je usmilila in pokrila poparjene nemčurje, kajti podnevu bi si ne bili upali iti domu. Ti izdajica si pa zapomni, da te celo pošteni Nemeč zaničuje, mi pa ti kličemo: Črna zemlja naj pogrezne vsakega, kdor odpade.

Iz žitarske občine. V 22. številki „Mira“ poročate, da je dobil v naši občini Grafenauer 140 glasov, Seifriz pa 171. In tako ste našli za Grafenauerja 4662 glasov, med tem ko jih izkazuje uradno štetje 4668. V resnici se je pa v žitarski občini za Grafenauerja oddalo 146 (sto štirideset in šest) glasov, kar blagovolite popraviti. S tem pa odpadejo tudi vsa druga Vaša izvajanja, s katerimi hočete pojasniti nesoglasje 6 glasov med Vašim in uradnim štetjem. Ta izid glasovanja v naši občini je nasprotnike popolnoma presenetil. Revna večina 25 glasov pač nič ne šteje, če se pomisli, da ima Seifriz v svoji hiši 48 glasov, ki so se seveda na komando morali oddati njemu. Če odštejemo glasove njegovih na volitev komandiranih hlapcev in uslužbencev, izgine ta večina kakor kafa. Tudi oskrbnik kneza Rosenberga v Žoneku prihitel je s svojimi ljudmi reševati Seifrizu. Seifriz in ta oskrbnik sta si bila dozda hudo navskriž. Pa saj to tudi ni čudno. Seifriz se je na vse mogoče načine trudil, da bi

to novico po celi občini. To nam je bil dan vstajenja in veselja. Ne morem Vam dovolj opisati veselja, ki je zavladalo med nami, posebno pa še zato ker smo vsi razun enega (še tistega ni bilo treba) volili Grafenauerja. Polni navdušenja smo peli približno takole:

(Po napjevu: Kaj pa ti pobič...)

Kaj pa ti Seifric
Se v nevarnost podajaš,
Se za poslanca ponujaš
Se govoriti ne znaš!

Le Velikovčane poslušaj
In še kdaj poskušaj,
Se nam za poslanca vsil'vat',
Moraš slovensko prej znat'.

Slovencev je sila
Si Grafenauerja 'zvolila,
In Frica vtopila
Na vekomaj nam.

O Sajfric ti znani.
Ne vдай se več tej šali!
Da b' na Dunaj spat hodil,
Pa doma ol pij!

Zdaj Pepček in Krasnik,
Linhart in Sajfric
Hitro po pomoč,
Giftna krota je proč.

Bodo v Ptuj regljale,
Se vsenemcem smejale,
Ker giftnih krot bas
Je dajcnacelnov glas.

In ta Sajfricova žalostinka bi tistega doktorja Barigeljca zbudila, ki gotovo nekje spi kot kralj Matjaž, tisti ima še sršenove peruti, da bi prav pridno letal in brenčal nam in nemčurčkom tako priljubljeni živio naš državnozbornski poslanec Grafenauer na ušesa.

Žvabekar

Prevalje. Kakor navadno vsi naši nasprotniki, tako se tudi naš g. župan ravna po geslu: Če si storil, taji! Vsled dopisa v 19. št. „Mira“ se je tako razburil, da je rekel, da je vse kratkotalo laž, pa je zmerjal dopisnika z „lepimi“ besedami: Schurke, Lügner i. t. d. Ja če je to vse skupaj laž, zakaj pa niste poslali popravka, saj poznate § 19. Toda Vi rajši zmerjate, kakor pa da bi kaj dokazali, da ni res. Te besede, ki ste jih Vi izgovarjali, bi se potemtakem veliko bolj prilegale Vam, ker hočete danes to vse vtajiti, kar ste včeraj delali. Morda ni res, da ste na Kristanovem shodu z veseljem pritrjevali njegovim napadom na duhovnike in sv. vero. Znabiti se še spominjate, da ste govorili: Grafenauer je peto kolo na voz. Kdo je kriv, da je bilo toliko naših volilcev izpuščenih, med njimi celo taki, ki so bili že več let občinski odborniki? Ali veste, da je naš občinski tajnik celo v občinski pisarni agitiral za Seifrica? Mogoče po Vašem naročilu? Ali odobravate dejanja našega občinskega sluga, ki je proklinjal Grafenauerja in pa pisal brez dovoljenja volilcev ime socijalnega demokrata na glasovnice? Mislimo, da nam boste odgovorili, ker drugače nas le potrdite v slutnji, da se je to godilo po Vašem naročilu.

Prevalje. Kdo bi mogel popisati potrtost naših Nemcev in nemčurjev ob izidu volitve, ko je njih Seifric dobil samo 43 glasov, Grafenauer pa 255, Kristan pa 345. Njihove, drugače tako ponosne glave visele so jim globoko k tлом. Sramotno propadel je Seifric, za katerega je naš občinski tajnik Pušnjak agitiral očitno v občinski pisarni in to celo z nepostavnimi sredstvi ob navzočnosti našega g. župana. Gosp. „nepriustranski“ župan, kje ste imeli tedaj svoje oči in svoja ušesa? Predbacivalo se je nam od občinskega urada, da naši zaupniki agitirajo od hiše do hiše, dopustilo pa se je občinskemu slugi, torej uradni osebi, ki mora ob izvrševanju svojih uradnih poslov biti strogo nepristranska, da je raznašajoč glasovnice in legitimacije povsod odločno agitiral za Kristana in celo glasovnice izpolnjeval brez dovoljenja volilcev. Ali navzlic vsem nasprotnim spletkarijam so se naši kmetje polnoštevilno udeležili volitev. Niti eden ni izostal brez tehtnega vzroka. Zasluga temu gre našim vrlim zaupnikom, ki so izborni izvršili poverjeno jim nalogo. Občudovanja vredna je bila požrtvovalnost naših volilcev. Neki bolni kmet iz Zagrada, akoravno slab in onemogel, je vendarle šel na volišče in porabil za pot, katero sicer zdrav človek premeri v pol uri, celi dve uri. Drugi 90letni starček, skoro čisto slep, je vendar šel volit, akoravno s težkim naporom. Ko bi iz volilnega imenika ne bilo toliko naših ljudi izpuščenih, katere iz raznih zaprek nismo mogli pravočasno reklamirati, bilo bi gotovo naših glasov nad 300. Terorizmu soc. demokratov se je posrečilo v zadnjem trenutku precej naših delavcev pridobiti na svojo stran. Iz

volilnega imenika so bili celo izpuščeni taki možje, odločni naši pristaši, ki bivajo že od 20 do 30 let v prevaljski občini, stari užitarji, pred kratkim znani, imoviti kmetje. Če je treba kaj plačati, tedaj pri občini le predobro vedo za nje, ali če se gre za njihove pravice, tedaj jih pa ne vidijo. Človek bi mislil, ako jih opozoriš na take nedostatke, da ti bodo hvaležni; ali nečuvno je ogorčenje nad onim, ki se drzne priti reklamirati; cel „Izrael“ se vzdigne čez njega in ga zato gre tožit k raznim „inštancam“. Ali za danes naj to zadostuje; prihodnjič še kaj več.

Iz Radovljice se nam poroča: Pevski zbor „Narodne čitalnice v Škofji Loki“ priredi dne 26. majnika 1907 popoldne ob pol 6. uri v vrtnem salonu gosp. Kunstelja v Radovljici velik ljudski koncert z geslom „Koroška narodna pesem“, pri katerem se bode poleg dveh umetnih zborov, 18 narodnih koroških pesmic, deloma moških, deloma mešanih zborov. Vse te narodne pesmi je nabral lansko leto gosp. c. kr. sodni pristav Oskar Dev v Rožni in Zilski dolini in jih harmoniziral v narodnem duhu. Zbor šteje 26 moči in je eden najboljših slovenskih zborov. Vstopnina znaša 60 vin. Čisti dohodek je namenjen „Gospodinjki šoli“ pri sv. Jakobu v Rožni dolini. Rojaki, udeležite se tega slavlja koroške pesmi, da bode našel pomembni dan, ko se bo pri sv. Jakobu uzidaval prvi kamen razširjevalnice narodne probuje „Gospodinjke šole“ naudušen odmev in darežljivo roko v vsakem Slovencu to- in onstran Karavank. Natančen vsopred priobčimo prihodnjič.

Miklavčevo. Podpisani naznanjamo, da bo prihodnji pondeljek pri Miklavcu javna dražba za vse tisto, kar je bilo pripravljeno za praznovanje Seifricove zmage, kakor: smodnik, topovi, nekaj sto sodčkov piva, par kotlov gōlaža, veliko steklenic „Miklauzhofer garantiert echt Schwarzbeerbrantweina“, nekaj zabojev cigar in še mnogo drugih reči. Ker atej nikakor ne upajo nikdar več na kako zmago, se bo oddajalo vse to tudi pod ceno. — K prav številni udeležbi vabi

žitrajaskiliberalnikomite.

„Prah“ zavarovalnica za življenje in rente v Pragi, ustanovila je tekoči mesec v Ljubljani generalni zastop za jugoslovanske dežele ter poverila vodstvo večletnemu zavarovalnemu uradniku g. Josipu Florjančiču. „Prah“ je najstarejši čški vzajemni zavarovalni zavod za življenje in rente ter je na vseskozi zdravi podlagi. Kot vzajemni zavod razdeljuje ves čisti dobiček med svoje člane, da se jim zavarovalnina znižuje. Dotična dividenda znaša do 14%. Njeni fondii znašajo nad 15 milijonov kron. Svoje častite bralce opozarjamo na tozadevni inserat, ki je priobčen v današnji številki, ter priporočamo to podjetje.

Romarski vlak v Marjino Celje. Ker se ni priglasilo zadostno število udeležencev, bo romarski vlak, ki je imel voziti dne 26. majnika iz Št. Andraža v labudski dolini v Kernhof, izostal. Oglasilo se je 240 udeležencev, med njimi 50 Slovencev. Iz 12 župnij labudske doline ni bilo nobenega udeleženca. Iz šenturške župnije se jih pa je oglasilo 40! Vzrok neuspeha je malomarnost enega dela labudske duhovščine. Žalostno je pa, da je med duhovščino tako malo vzajemnosti in stanovskega duha. Ni čuda, da nas povsod prezirajo.

Medgorje. V nedeljo, dne 5. junija t. l. popoldne ob 5. uri priredi podružnica družbe sv. Cirila in Metoda s pomočjo Marijine družbe in cerkvenih pevcev iz Št. Petra pri Grabštanju na farovškem vrtu veselico in igro „Sv. Neža“. — K obilni udeležbi vabi

O d b o r.

Nekaj statistike. Dunaj šteje po najnovejšem poročilu mestnega urada 1,998.000 prebivalcev; sodijo da doseže mesto koncem junija t. l. drugi milijon prebivalcev. — Trst šteje sedaj z okolico vred 200.962 prebivalcev: Reka pa nekaj nad 47.000.

Dopisi.

Podkrnos, dne 10. maja 1907. Oprostite mi, gosp. urednik, mojo slabo pisavo. Stare korenine sem namreč in pišem še z gosnjim peresom, ali, kakor boste morda po pisavi sodili, s petelinjim peresom. Ali ker ni mlade roke, mora prijeti stara roka za pero, akoravno je navajena bolj na kramp in na motiko. Pa k poročilu. Pri nas imajo zajci celo po noči toliko korajže, da hodijo obrezavat mlada sadna drevesa. Pa ne mislim tiste dolgouhe živali, ki imajo zdaj v gozdu dovolj hrane, ampak dvonožne zajce, po domače rečeno ljudi, katere bode v oči mlado sadno drevje in ker tudi pri nas v Podkrnosu po dnevu ne spijo ljudje, hodi neki „junak“ obrezavat

sadno drevje po noči. Pomislite, kakšna korajža! Posebno dva posestnika ima na „muhi“ in „noč“ ima svojo moč“ in tisti -unaki veliko korajže in kratko pamet in sadno drevje ni nič drugega kot les. Ne vemo, ali je storil tisti človek to junaško delo iz neumnosti ali iz hudobije ali iz porednosti. Če je storil to iz neumnosti, se ne bomo pripravili z njim, kajti proti neumnosti se bojuje celo Bog zaman. Če je storil to iz hudobije, zasluži jih 24, kakor mladi otroci, ki še nimajo pameti. Če je storil to iz porednosti, če ima prevroč kri, svetujemo mu, naj si pušča samemu sebi kri in naj pusti sadno drevje pri miru, posebno če ni njegova last in mu povemo, da je tako dejanje kaznivo. Mislil sem si, da je zmanjkalo morda komu že špeha in da je v sanjah vstal in šel rezat drevje. In tisti človek ima tudi to korajžo, da ne pove, da je on storil to junaško delo. Morda pa je prišel tudi že on do prepričanja, da tako delo ne dela njemu veliko časti. — In pri nas imamo tudi šolo in tudi učitelja in ta učitelj je tudi cerkveni služabnik, ker orglja v cerkvi. In ker vodi, ali bi vsaj moral voditi v cerkvi petje, si je zbral po dolgih, dolgih letih nekaj pevcev skupaj. Da pa tudi pri petju ne gre brez politike, posebno v sedanjih resnih časih ne, je samo ob sebi umevno. In rekel je naš učitelj pevcem, kako je dobro, da imamo v Podkrnosu starega duhovnika in kako slabo bi bilo, če bi prišel kak mlad —. Ne vem, kaj je hotel s tem povedati, moja pamet ne sega tako daleč, morda pa ve kdo drugi. Ker se pa naš učitelj nikakor ne čuti odvisnega od duhovnikov, akoravno je tudi on cerkveni služabnik, naj pove on svojemu kolegu Martinjaku, ki pravi po shodih, da popravlja gosp. Grafenauer samo orglje in je zaradi tega odvisen od duhovnikov, naj pove on Martinjaku, da to ni res. Kajti naš učitelj noče biti odvisen od duhovnikov, akoravno ima plačo tudi od cerkve in ne samo od šole. Sicer pa gosp. učitelj, če boste te vrstice čitali, ne jezite se nad šolarji, saj veste — „medvedova taca“, in zagotavljam Vas, da šolarji niso pisali teh vesti.

O volitvah bo pa poročal naš gemajndedinar, velemogočni gospod in gospod Hans Pauker. Ta bo tudi povedal, da niso dobili vsi volilci volilnih listov in da je bil tako velikodušen, da je napisal nekemu možu, ki ga ni bilo doma, torej brez njegove vednosti, v njegov volilni list ime Kirschnerja in Hans Pauker bo vedel tudi povedati, kar je rekel nekemu kmetu: „Is krod reht, das du kumst. I kom glaj zruk und wemr don mohn.“ In Hans Pauker bo tudi povedal, da je rekel nekemu kmetu, ki ga je vprašal, zakaj ni dobil volilnega lista: „E kaj, saj pridobiš s tem cel dan in drugi tudi niso dobili volilnih listov.“ Da, da, gospod Hans Pauker, vi velemogočni gemajndedinar, ki ste prišli po zaslugi rajnega slovenskega profesorja Wanga v službo občine, tudi v Podkrnosu ima vsaka stvar svojo mero in tudi pri nas bo priklopelo enkrat do vrhunca in tudi vi boste leteli, kakor marsikdo drugi in zapeli boste tisto pesem:

„Adijo, pa zdrava ostani,
Podaj mi še enkrat roko;
Pa name nikar ne pozabi,
Če ravno drug' ženin tvoj bo!...“

Stara korenina.

Gospodarske stvari.

Izveček iz poljedelskih poročil. Da, da, vročina! Če me je kdo v preteklem vročem poletju vprašal: kaj bi, posebno pri delu na polju, proti hudi žeji storil, tedaj sem mu priporočil, kar s tem vsem mojim bralcem priporočam; poziknil je in se mi zahvalil za dober svet in se nadejam, da bode marsikateri bralec teh vrstic, čeprav samo v mislih, storil isto, ako poskusi sam. Vzemim, sem mu rekel, 1 liter vode, primešaj ji jedno polno žlico, približno 15—20 gramov „Franckovega“ pridanke k kavi, katerega ima tvoja žena itak v kuhinji, in kuhaj to dobrih 5 minut, potem postavi ta prevretek na stran za 5 minut da se s čisti, na to pa odliv prevretka postavi v klet da se shladi (če ti bolje ugaja, lahko prideneš sladkorja) in ga vzemi potem v steklenici s seboj na polje. — Najbolje je, če steklenico zagrebeš na kakem senčnatem prostoru, potem bode ta okrepujoča pijača ostala dolgo časa hladna. Ako si žejen, popij precejšnji požirek tega mrzlega „Franckovega“ prevretka in čudil se bodeš, da te žeja ne bode zopet nadlegovala dolgo časa. „Franck“ toraj ni samo najboljši pridanek k kavi, ker kot tak je itak splošno poznani, temuč tudi prav primerno sredstvo za žejo.

Schicht^{ovo} milo

je najboljša

Čudijo se in strmé Milo, s katerim perem jaz
Naše vse sosednje te, Schichtovo se imenuje
Ker perilo moje je Z njim jaz perem vsaki čas,
Brez najmanjše luknjice. Ono niti mi ne ruje.

Postavno zavarovano!

Vsako ponarejanje kaznivo!

Edino pristen je Thierry-jev balzam

z zeleno znamko „redovnica“. Cena 12 majhnih ali 6 dvojnatih steklenic ali 1 velika specialna steklenica s patent. zamaškom K 5.—

Thierry-jevo centifolijsko mazilo proti vsem še tako starim ranam, vnetjem, ranitvam, abscesom in oteklinami vseh vrst. Cena: 2 lončka K 3-60 se pošlje le proti povzetju ali denar naprej.

Obe domači sredstvi sta povsod znani in slovita kot najboljši.

Naročila se naslavljajo na:

Lekarnar **A. Thierry** v Pregradi pri Rogaški Slatini.

Brošura s tisoči originalnih pisem gratis in franko. V zalogi v skoro vseh večjih lekarnah in medicinskih drogerijah.

Kupujte PARAMENTE

le pri tvrdki

JOS. NEŠKUDLA

protokoliranem velepravdu za izdelovanje cerkvene oprave

v **OLOMUCU**.

Dobavlja paramente 20% cenejše od vsake avstrijske tvrdke. Dobavitelj Njene c. in kr. Visokosti nadvojvodinje Izabele na Dunaju in 16 stolnih kapiteljskih cerkev v Avstriji in na Ogrskem.

KROJAŠKI MOJSTER Jakob Anderwald v Vrbi ob jezeru išče sposobnega in in pridnega

UČENCA

ki se takoj sprejme v uk.

Kolomaz Karbolinej Olje za stroje Mast za usnje Strešni klej Strešni lak je dobiti **najceneje** pri **Ferdinandu Schellander,**

trgovcu z oljnatimi barvami, lakom in klejem v Celovcu, Šolske ulice št. 1.

Steckenpferd-Lilijsko mlečno milo

izdelek

Bergmanna in dr., Draždane in Dečim ob L.,

je in ostane, kakor kažejo vsak dan prihajajoča priznanja, najboljše učinkujoče lečilno milo za pegavost ter pridobitev in ohranitev nežne, mehke kože in rožicaste polti. — Dobiva se komad po 80 vinarjev v vseh lekarnah, drogerijah, parfumerijah, trgovinah z milom in brivnicah.

Lovske puške

vseh sestav, priznано delo prve vrste, z najboljšim strelnim učinkom, priporoča

Peter Wernig,

c. kr. dvorni izdelovatelj orožja v Borovljah, Koroško. Ceniki brezplačno in poštnine prosto.

Milostiva gospa,

ali veste, zakaj morate pri nakupovanju sladne kave izrečno poudarjati ime »Kathreiner«?

Ker se Vam sicer utegne primeriti, da dobite manj vreden posnemek brez vseh vrlin, s katerimi se odlikuje Kathreinerjeva kava.

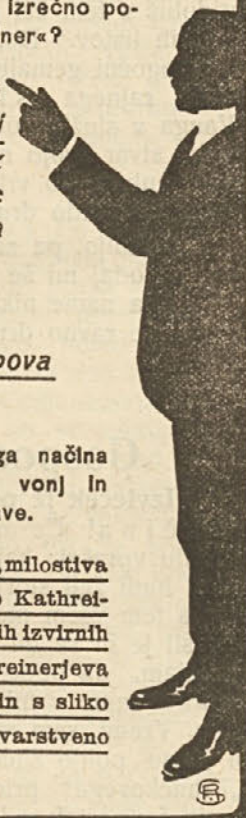
Zakaj le

Kathreinerjeva Kneippova

sladna kava

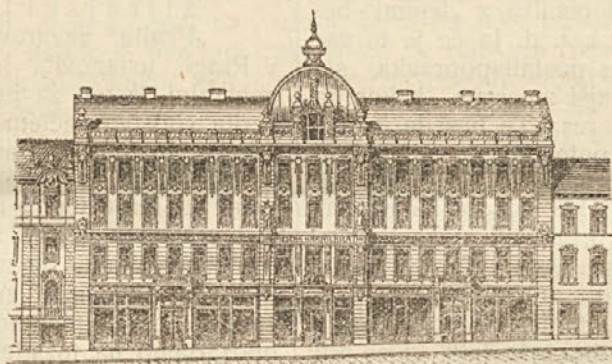
ima spričo posebnega načina svojega proizvajanja vonj in okus zrnate kave.

Zapomnite si torej natanko, milostiva gospa, da dobivate pristno Kathreinerjevo kavo zgolj v zaprtih izvornih zavojih z napisom: »Kathreinerjeva Kneippova sladna kava« in s sliko župnika Kneippa kot varstveno znamko.

Stanje
hranilnih vlog:
nad 23.000.000 K.

Rezervni
zaklad:
nad 800.000 K.

Mestna hranilnica ljubljanska

v lastni hiši v Prešernovih ulicah št. 3,

poprej na Mestnem trgu zraven rotovža,

sprejema hranilne vloge vsak delavnik od 8. do 12. ure dopoldne in od 3. do 4. ure popoldne, jih obrestuje po 4% ter pripisuje nevzdignjene obresti vsakega pol leta h kapitalu. Rentni davek od vložnih obresti plačuje hranilnica iz svojega, ne da bi ga zaračunala vlagateljem.

Za varnost vlog jamči poleg lastnega rezervnega zaklada mesta občina ljubljanska z vsem svojim premoženjem in vso svojo davčno močjo. Da je varnost vlog popolna, svedoči zlasti to, da vlagajo v to hranilnico tudi sodišča denar maloletnih otrok in varovancev.

Denarne vloge se sprejemajo tudi po pošti in potom c. kr. poštne hranilnice.

Posoja se na zemljišča po 4³/₄% na leto. Z obrestmi vred pa plača vsak dolžnik toliko na kapital, da znašajo obresti in to odplačilo ravno 5% izposojenega kapitala. Na ta način se ves dolg poplača v 62 in pol leta. Ako pa želi dolžnik poplačati dolg z obrestmi vred na primer v 33 letih, tedaj mora plačevati na leto 6% izposojenega kapitala. Dolžniku je na prosto voljo dano, svoj dolg tudi poprej poplačati.

Posoja se tudi na menice in na vrednostne papirje.

Podružnica Ljubljanske kreditne banke v Celovcu

Akcijski kapital K 2.000.000.

Denarne vloge ogrestujemo po

4¹/₂%

od dne vloge do dne vzdiga.

Kolodvorska cesta št. 27.

Priporočujemo:

Promese srečk iz l. 1864. Cele à K 20.—, polovice à K 11.—.

Glavni dobitek 300.000 kron.

Žrebanje 1. junija.

Centrala v Ljubljani. Podružnica v Spljetu.

Turške srečke. Žrebanje 1. junija. Glavni dobitek 300.000 frankov. Na mesečno vplačevanje po K 8.— za komad.

Tiske srečke s 4% obrestmi. Dve žrebanji na leto. Glavni dobitek K 180.000. Na mesečno vplačevanje po K 10.— za komad.

Prodaja vsih vrst vred. papirjev proti gotovini po dnevnem kuran.